

Verlangen in geloof

Thomas Manton

uitgave van:

De Tabernakel
preken met verwachting

Eerder uitgegeven preken van jaargang 23

1. Komt, maakt God met mij groot	Charles Haddon Spurgeon
2. Een kostbare uitnodiging	Joseph Addison Alexander
3. Het goede verlangen	William Bridge
4. De belijdenis van Thomas	Thomas M'Crie
5. De namen van Christus	Octavius Winslow

Jaargang 23 – nummer 6 – mei 2021

Toelichting foto omslag

Onafscheidelijk als de tweeling van Hippocrates – een oude zegswijze om aan te geven dat twee dingen onlosmakelijk aan elkaar verbonden zijn. Als de ene van dit paar ziek is, is de ander het ook. Als het met de ene beter gaat, gaat het met de ander ook beter. Zo is het, leert Manton, met geloof en gebed: ze zijn onlosmakelijk verbonden. Daarom is het zaak ze beide gezond te houden. Hoe? Manton geeft hiervoor vele aanwijzingen vanuit Gods Woord.

Bronvermelding

Oorspronkelijke titel: The life of faith in prayer

Bron: The Complete Works of Thomas Manton, D.D., Vol. 15 (Londen: 1873)

De preek is vertaald onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel.

De pdf en de originele Engelse tekst zijn te vinden op de website:

www.tabernakel.nl

Vormgeving en druk: Drukkerij AMV, Lunteren

Verlangen in geloof

Maar dat hij ze begere in geloof, niet twijfelende; want die twijfelt, is een baar der zee gelijk, die door de wind gedreven en op- en neergeworpen wordt.

Jakobus 1:6

Vanuit deze tekst zal ik het geloofsleven verder behandelen. Eerder heb ik het gehad over de invloed en de rol van het geloof in gehoorzaamheid en gesproken over de plichten van heiligheid in het algemeen. Nu zal ik het hebben over de rol van het geloof in het gebed. Het vorige vers bevat een aansporing tot gebed en dit vers een instructie over de manier waarop we horen te bidden.

In het vijfde vers staat een aansporing tot gebed: 'En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere.' Jakobus drukt ons op het hart om met onze behoeften ons voordeel te doen. Hij moedigt ons aan ze te zien als evenzoveel gelegenheden om de toevlucht te nemen tot Gods genadetroon. Als eerste doet hij dit door Gods wezen te overdenken: 'Die een ieder mild geeft, en niet verwijt.' We hoeven ons niet bezwaard te voelen om God bij iedere gelegenheid te raadplegen. Hij is niet terughoudend in het schenken van genade. Ook is het niet Zijn gewoonte degenen die Hij iets geeft iets te verwijten. Hoe vaak en hoe dringend iemand God ook om genade bidt, toch wijst Hij niemand terecht. Verder bemoedigt Jakobus hen met een belofte: 'dat hij ze van God begere, en zij zal hem gegeven worden.' Van keizer Augustus wordt gezegd dat hij nooit iemand verdrietig wegstuurde. Zo is het ook bij de Heere. Hij stuurt Zijn aanbidders niet verdrietig weg: 'Bidt, en u zal gegeven worden.' Het gebed zal geen vergeefse moeite zijn.

In onze tekst wordt een instructie gegeven voor de manier waarop we behoren te bidden. Deze wordt vastgesteld om een verkeerde manier van bidden te voorkomen: 'dat hij ze begere in geloof.' Ze wordt nog eens benadrukt door de nadelige gevolgen die we ondervinden als we niet bidden in geloof: 'Want die twijfelt, is een baar

der zee gelijk, die door de wind gedreven en op- en neergeworpen wordt.' Aarzelend en twijfel houden mensen gevangen in een voortdurende storm van geestelijke onrust. Ze worden heen en weer geslingerd van het ene steunpunt naar het andere, zoals de golven van de zee op- en neergeworpen worden.

Het leerstuk dat ik wil behandelen, is dat niemand op de juiste manier bidt, als hij niet bidt in geloof.

Het geloof is allesbepalend in het gebed: 'En het gebed des geloofs zal de zieke behouden', aldus Jakobus 5:15. Het is niet het gebed in zichzelf, maar het gebed in geloof dat God ertoe overhaalt in genade verhooring te geven. Dit zien we ook in Mattheüs 21:21-22: 'Indien gij geloof hadt, en niet twijfeldet (...) al wat gij zult begeren in het gebed, gelovende, zult gij ontvangen.' Dat is de voorwaarde voor Gods verhooring en antwoord, want God zal Zijn macht niet gebruiken tot wij ons erop verlaten. Samengevat: geloof en gebed zijn onafscheidelijke vrienden. Net als Hippocrates' tweeling leven en sterven ze samen. Samen worden ze verwekt, samen groeien ze op en samen sterven ze.

Ze worden samen verwekt, want het leven van het geloof begint met het roepen naar God. De eerste genadegave die wordt beoefend, is het geloof. En wanneer iemand met genade wordt vervuld, is de eerste taak het gebed. In Zacharia 12:10 lezen we: 'Doch over het huis van David (...) zal Ik uitstorten de Geest der genade en der gebeden.' Ook bij Paulus is na zijn bekering het eerste wat we over hem horen: 'Zie, hij bidt' (Hand. 9:11). Zoals een pasgeboren baby begint met huilen, zo is het gebed ook onze eerste daad na de wedergeboorte.

Ze groeien samen op; ze versterken elkaar, doen elkaar toenemen en zetten elkaar aan het werk. 'Vertrouw op Hem te allen tijde, o gij volk! Stort uw hart uit voor Zijn aangezicht' (Ps. 62:9). Vertrouwen uit zich in gebed, en het gebed vermeerdert het vertrouwen, want in het gebed wordt men zich bewust van de beginselen van geloofsvertrouwen.

Ze eindigen samen. Wanneer we sterven, gaat het geloof over in zien, en het gebed gaat over in een onafgebroken lofprijzing.

1. Het geloof dat vereist wordt in het gebed

Om dit punt verder te verduidelijken, zal ik u ten eerste laten zien welk geloof vereist wordt in het gebed. Er zijn verschillende gedachten en meningen over dit onderwerp, maar ik zal het voor u niet te ingewikkeld maken. U kunt het zo zien: het is het vertrouwen dat onze gebeden worden verhoord. Dát is het geloof dat noodzakelijk is voor het gebed. Zoals in 1 Johannes 5:14 staat: 'En dit is de vrijmoedigheid, die wij tot Hem hebben, dat zo wij iets bidden naar Zijn wil, Hij ons verhoort.'

Dit vertrouwen dat we verhooring zullen ontvangen, omvat veel zaken.

Ten eerste het geloof dat er een God is, want waarom zouden we anders tot Hem bidden? 'Want die tot God komt, moet geloven, dat Hij is, en een Beloner is van hen, die Hem zoeken' (Hebr. 11:6). Al onze vroomheid zal anders maar een gewoonte zijn en omwille van de vorm, of het is een instemming met de algemene dwaling. Zoals iemand eens zei: 'Laten we naar de algemene dwaling gaan', toen hij sprak over de [roomse] eredienst. Tenzij we de overtuiging hebben dat God is, is alles nutteloos.

Ten tweede: Hij is zo'n oneindig Wezen dat Hij kan voorzien in al de behoeften van het schepsel en al zijn verlangens kan vervullen. Zoals in Efeze 3:20 staat: 'Hem nu, Die machtig is meer dan overvloedig te doen, boven al wat wij bidden of denken, naar de kracht, die in ons werkt.' In het gebed is dit een van de belangrijkste steunpunten voor het geloof: dat God niet alleen in staat is 'overvloediger te doen boven wat wij bidden', maar zelfs boven wat wij kunnen hopen of ons voorstellen. Datzelfde zien we in 2 Kronieken 20:6: 'En hij zeide: O, Heere, God van onze vaders, zijt Gij niet die God in de hemel?'

Ja, Gij zijt de Heerser over alle koninkrijken der heidenen; en in Uw hand is kracht en sterkte, zodat niemand zich tegen U stellen kan.'

Geloof zet het gebed aan het werk en het gebed zet de almachtige kracht van God aan het werk. Het gebed heeft een wereldwijde heerschappij en zeggenschap over alle gebeurtenissen en omstandigheden daarin. Daarom verklaart de Heere Jezus Christus dit als een basis voor het gebed: 'Want Uw is het Koninkrijk, en de kracht, en de heerlijkheid.' Hij kan alle dingen aan het werk zetten voor de roem van Zijn Naam en voor het welzijn van Zijn volk.

Ten derde: Hij is zowel alwetend als almachtig. Hij weet wat we doen en waar we over spreken, waar en wanneer een arm schepsel tot Hem bidt. Zo lezen we in Handelingen 9:11: 'En de Heere zeide tot hem: Sta op, en ga in de straat, genaamd de Rechte, en vraag in het huis van Judas naar een, met name Saulus, van Tarsen; want zie, hij bidt.' God ziet ons op onze meest persoonlijke en vertrouwelijke plekken. In welke hoek van het huis we ook zijn, Hij weet wat we doen, of we aan het bidden zijn of dat we ons eigen vermaak zoeken. Want er wordt gezegd in welke straat Saulus was, en in welk huis, en wat hij aan het doen was. Zie Maleachi 3:16: 'Alsdan spreken, die de Heere vrezen, een ieder tot zijn naaste: De Heere merkt er toch op en hoort, en er is een gedenkboek voor Zijn aangezicht geschreven, voor hen, die de Heere vrezen, en voor hen, die aan Zijn Naam gedenken.'

God let op ieder woord dat we tot Hem, over Hem of voor Hem spreken. We kunnen als beperkte schepsels niet veel mensen tegelijk horen spreken, maar God hoort alles ter wereld en Hij kan het zuchten en de overleggingen van ons hart duiden. 'Die de harten doorzoekt, weet welke de mening van de Geest is' (Rom. 8:27). We praten niet tegen een afwezige God, maar tegen Een Die altijd aanwezig en dichtbij is, en in de geheime schuilplaatsen van ons hart kijkt.

Ten vierde: God staat klaar om naar onze gebeden te luisteren en ze te beantwoorden. 'Gij hoort het gebed; tot U zal alle vlees komen' (Ps. 65:3). Hij heeft Zich bekend gemaakt als een God Die het gebed

verhoort. Dit is Zijn aard en Hij is hier voortdurend mee bezig. Wat heeft God duizenden jaren gedaan, anders dan de gebeden van Zijn volk te ontvangen? Ja het is Zijn vermaak en eer, en Hij wil er om bekend staan. Daarom wordt Hij de 'Vader der barmhartigheden' genoemd (2 Kor. 1:3), omdat Hij de Bron is van alle genade en 'rijk over allen die Hem aanroepen' (Rom. 10:12). Hij is gewilliger te geven, dan wij zijn om te vragen. Ja Hij geeft ons ongevraagd, en zelfs meer dan we vragen, en Zijn kritiek op ons is dat we niet voldoende vragen.

Ten vijfde: God zal Zijn woord houden. Dat is de omgangsregel tussen Hem en Zijn schepping. Deze verzekering heeft Hij aan de kerk gegeven. 'Gij hebt vanwege Uw ganse Naam Uw woord groot gemaakt' (Psalm 138:2). Dat wil zeggen: U hebt grote dingen beloofd, boven alles waar U om bekend staat en wat er van U gesproken wordt. En we kunnen ervan op aan dat God nauwkeurig is in het houden van Zijn beloften.

De heidenen hadden twee opvattingen over hun goden: dat deze goden altijd in contact bleven met hun aanbidders en dat ze bereid waren om hen goed te doen. Deze zijn allebei waar wanneer het gaat over de grote en levende God Die wij in de geest dienen. We mogen Hem in nederigheid uitdagen en Hem herinneren aan Zijn Woord, zoals Psalm 119:49 doet: 'Gedenk aan het woord, tot Uw knecht gesproken, waarop Gij mij hebt doen hopen.' En wanneer we Zijn belofte kunnen aanwijzen in het Woord, kunnen we onszelf buitengewoon aanmoedigen om tot Hem te gaan. 'Want Gij, Heere der heerscharen, Gij, God Israëls! Gij hebt voor het oor van Uw knecht geopenbaard, zeggende: Ik zal u een huis bouwen; daarom heeft Uw knecht in zijn hart gevonden, dit gebed tot U te bidden' (2 Sam. 7:27). Het zicht op Gods eigenschappen heeft nooit een krachtigere uitwerking op de ziel, als wanneer Hij verplicht en gebonden is door Zijn belofte. Daarom vormt de belofte een vaste grond om toevlucht te nemen tot God.

Ten zesde: God zal zowel onze personen als onze gebeden aannemen in Christus, Zijn geliefde Zoon in Wie Zijn welbehagen is. In Efeze 1:6 lezen we: 'Die ons aangenomen heeft in de Geliefde, tot lof van de

heerlijkheid van Zijn genade' (naar de KJV). Dit is het juiste fundament van het gebed. In het Oude Testament werd Christus op spaarzame wijze geopenbaard, maar wanneer de Israëlieten baden, keken ze naar de tempel, waar de voorafbeeldingen en de symbolische voorstellingen van Christus waren. Sommigen van hen spraken zelfs vrijuit, zoals in Daniël 9:17: 'En nu, o onze God! hoor naar het gebed van Uw knecht, en naar zijn smekingen; en doe Uw aangezicht lichten over Uw heiligdom, dat verwoest is; om des Heeren wil! Jezus Christus was een Middelaar voor de oudtestamentische kerk, hoewel er weinig over Hem bekend was, maar aan ons is Hij overvloedig geopenbaard. 'In Wie wij hebben de vrijmoedigheid, en de toegang met vertrouwen, door het geloof aan Hem', staat in Efeze 3:12.

Onze aansporing om bij Hem te pleiten en onze hoop om door Hem aangenomen te worden, moeten gegrond zijn op drie dingen: op Zijn verdienste en voorspraak, op de liefde van de Vader voor Hem, en op de liefde van de Vader voor arme zondaren in en door Hem.

Tot slot: uit al deze punten vloeit een daadwerkelijk vertrouwen op God voort dat Hij onze persoon aanneemt en onze verzoeken en smekingen verhoort. 1 Johannes 5:15: 'En indien wij weten, dat Hij ons verhoort, wat wij ook bidden, zo weten wij, dat wij de bedes verkrijgen, die wij van Hem gebeden hebben.' Blijf bij de gebedsregel en vraag de dingen die overeenstemmen met Gods wil, die bijdragen aan Zijn glorie en geschikt zijn voor ons om te ontvangen op de plaats waar we zijn. Hoewel onze gebeden dan nog zo groot kunnen zijn, zo veel in getal en zo urgent, mogen we erop vertrouwen dat we zullen ontvangen waar we om vragen.

Dit wil niet zeggen dat al onze eigen verlangens en zelfbedachte beloften vervuld zullen worden. Als we het op die manier interpreteren, is dat zeer aanmatigend, net zoals u weet dat het kwalijk is een schuldbewijs te vervalsen. Dit is een ongegrond vertrouwen en hiermee onteren we God. Maar als u bidt op een ordelijke manier, naar Gods wil, mag u ervan verzekerd zijn dat God uw gebed zal verhoren.

Maar hoe kunnen we zo op God vertrouwen, en geloven dat onze afzonderlijke gebeden verhoord zullen worden, aangezien de zegeningen waar we om vragen zo divers zijn? Sommige zegeningen worden met zekerheid beloofd, andere alleen voorwaardelijk, en tijdelijke dingen worden niet altijd geschonken naar onze wens.

[Hierover wil ik vier dingen zeggen.] Ten eerste: het kan zijn dat ons gebed wel gehoord is, hoewel het niet is verhoord. Daniel werd gehoord zodra hij bad: 'In het begin van uw smekingen is het woord uitgegaan' (Dan. 9:23). Toch was er volgens Daniël 10:12-13 een bepaalde belemmering en duurde het een tijd voordat zijn gebed verhoord werd. De Heere hoort ons meteen maar geeft pas achteraf de vertroosting. Het gebed dat in de Naam van Christus wordt gebeden, wordt dadelijk gehoord, en zal op zeker moment ook beantwoord worden. God zal ons geloof een tijdje beproeven, met als doel dat we dit geloven hoewel we het niet zien. Ook zal Hij ons geduld beproeven zodat we leren wachten op Zijn tijd. In de tussentijd spoort Hij ons aan te geloven dat ons gebed is gehoord, hoewel het in zekere zin nog niet is verhoord.

Daarom moeten we onderscheid maken tussen Gods horen en verhoren van de gebeden van Zijn heiligen. God kiest Zijn eigen tijd en wijze om de gebeden van Zijn volk te beantwoorden. Mordechais naam stond al enige tijd in de boeken van Ahasveros voordat hij geëerd werd. Het kan zijn dat u lange tijd niets van God hoort, maar uiteindelijk zult u van Hem horen. Abraham bad om een kind, maar er gingen vele jaren voorbij voor hij zijn zoon eindelijk in zijn armen had. De verhoring van het gebed van onze Heere Jezus Christus werd zichtbaar in Zijn overwinning over de dood en over Zijn vijanden. Echter, Zijn beker werd niet weggenomen, zoals we in Hebrëeën 5 lezen: 'Die in de dagen van Zijn vlees, gebeden en smekingen tot Hem, Die Hem uit de dood kon verlossen, met sterke roeping en tranen geofferd hebbende, verhoord werd uit de angst' (5:7, naar de KJV).

Ten tweede: voor zover we bidden zoals het hoort, mogen we er zeker van zijn dat onze gebeden worden verhoord. In 1 Johannes 5:14 staat: 'En dit is de vrijmoedigheid, die wij tot Hem hebben, dat zo wij iets

bidden naar Zijn wil, Hij ons verhoort.' Wat houdt het in dat we vragen in overeenstemming met Zijn wil? Dit zegt iets over de persoon die bidt en over het onderwerp, de manier en het doel van zijn gebed.

De persoon die bidt, moet iemand zijn die God dient. 1 Johannes 3:22: 'En zo wat wij bidden, ontvangen wij van Hem, omdat wij Zijn geboden bewaren, en doen, hetgeen behagelijk is voor Hem.' Dege-
ne die God dient en behaagt, kan er zeker van zijn dat hij wordt verhoord. Zie ook Jakobus 5:16: 'Belijdt elkander de misdaden, en bidt voor elkander, opdat gij gezond wordt; een krachtig gebed van de rechtvaardige vermag veel.' Wat is voor anderen het nut om in Christus' Naam tot God te gaan? Naturalisten spreken over [de steen diacletes,] een juweel met grote heilzame werking, dat, wanneer het in de mond van een overledene wordt gelegd, al zijn kracht verliest. Zo is het ook met het gebed. Hoewel het bijzonder heilzaam en nuttig is, verliest het deze eigenschappen wanneer het wordt gelegd in de mond van een dode, iemand die dood is in zonden en misdaden en nooit levend gemaakt is door Christus. Het gebed heeft in dat geval geen enkele uitwerking en waarde voor God.

Wat betreft *het onderwerp* van gebed: het moet in overeenstemming zijn met de wil van God. Het moet goed en geoorloofd zijn, dingen die God geschikt voor ons vindt. Het moet overeenkomen met Zijn geopenbaarde wil, en ondergeschikt zijn aan Zijn verborgen wil. Het moet niet tegengesteld zijn aan Zijn Woord, en ook niet ingaan tegen Zijn instellingen.

Het gebed moet overeenkomen met Zijn geopenbaarde wil. De genadetroon is er niet om onze plotselinge hartstochten te ventileren. Ook niet om God aan het werk te zetten om in onze vleselijke begeerte te voorzien. Toen de discipelen vuur uit de hemel wilden laten neerdalen, zei Christus: 'Gij weet niet van hoedanige geest gij zijt' (Luk. 9:54-55). Onze hartstochten zijn al snel ongenadig en we willen onze vijanden maar al te graag vernietigen. Het gebeurt vaak genoeg dat een kind van God een loopjongen van de duivel is. We zijn afgezanten van de satan wanneer wraakzucht ons drijft.

We moeten bidden in onderwerping aan Zijn verborgen wil. We lezen in Mattheüs 26:39: 'Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze drinkbeker van Mij voorbijgaan? doch niet, gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt.' Christus was als Middelaar onderworpen aan de wil van Zijn Vader. Wij bidden dus goed, wanneer we God vragen ons alleen te geven wat we verlangen als Hij dat goed voor ons vindt. Als het schadelijk voor ons is, zal God ons niet verhoren. In dat geval is de afwijzing een grotere gunst dan de inwilliging van het gebed. De heidenen vonden het geen goede eigenschap van hun goden dat deze de verzoeken van mensen verhoorden die tot hun eigen ondergang leidden. En ook Herodes was te overdadig toen hij zijn lieveling toestemming gaf om te vragen wat ze maar wilde, tot de helft van zijn koninkrijk toe.

Gods wil gaat ook over *de manier* van bidden. Onze harten moeten met vurigheid gericht zijn op de taak. 'Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt, en gij zult vinden; klopt, en u zal opengedaan worden' (Matth. 7:7). We moeten steeds met vernieuwde volharding naar God terugkeren in gebed.

Gods wil gaat ook over *het doel* van het gebed. Jakobus 4:3 zegt: 'Gij bidt, en gij ontvangt niet, omdat gij kwalijk bidt, opdat gij het in uw wellusten doorbrengen zoudt.' God zal onze vleselijke verlangens niet voeden, want dat zou de genadetroon ontheiligen.

Ten derde: ook voor tijdelijke zegeningen moeten we bidden in geloof. Want God belooft ons zowel geestelijke als tijdelijke weldaden en zegeningen, en welke belofte we ook in gebed brengen, het is altijd een zaak van geloof. God zal net zo nauwkeurig zijn in de mindere zaken van dit leven, als in de belangrijker zaken die ons eeuwig geluk aangaan. God zal ofwel specifiek deze zaken geven of ons iets schenken wat net zo waardevol is.

Het is goed dat God oordeelt of een tijdelijke zegen gepast zou zijn of dat Hij ons er iets anders voor in de plaats geeft. We behoren te berusten in Zijn voorzienigheid voor ons leven hier op aarde, net zo goed als voor onze zaligheid hierna. Hij wil de zorg van ons

afnemen, zie Filippenzen 4:6-7. Hij wil ons geen schade berokkenen, maar rust geven. Hij zal voorzien, en in Zijn gave zal Hij ons Zijn liefde en trouw volledig tonen.

Tot slot: als we gelovig bidden om tijdelijke zegeningen, wil dat niet zeggen dat we geloven deze precies in die vorm te zullen ontvangen. Het geloof dient te vertrouwen op Gods kracht en zich te onderwerpen aan Zijn wil. Zoals in Mattheüs 8:2: 'Heere! indien Gij wilt, Gij kunt mij reinigen.' Het ongelooft denkt gering over een onzichtbare hand en zegt: 'Zou God een tafel kunnen toerichten in de woestijn?' Twijfel aan Gods macht is het grote struikelblok voor ongelooft. We moeten geen verkeerde conclusies trekken die tegen Zijn wil ingaan, maar alle dingen toeschrijven aan Zijn wil. Dit is het besef dat Hij een goed en wijs God is. We hoeven ons geen zorgen te maken over gebeurtenissen in ons leven, maar mogen vast geloven dat Hij alle dingen ten goede werkt. Dit is het soort geloof dat we dienen te hebben wat betreft voorwaardelijke beloftes.

2. De noodzaak van het bidden in geloof

In de tweede plaats wil ik u de noodzaak laten zien van het bidden in geloof. Zonder geloof is het gebed niet aangenaam voor God. 'Zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen' (Hebr. 11:6). God kijkt niet naar de mooie woorden van ons gebed. Vleselijke mensen, zonder genade, kunnen geweldige sprekers zijn en de taal vloeiend beheersen. Ook kijkt God niet alleen naar het vuur van onze genegenheid, want ook wellust kan een mens ijverig maken en aanvuren. Nee, God kijkt naar het geloof in ons gebed.

Geen enkel gebed heeft levenskracht in zich, dan wanneer het wordt gedaan in geloof. 'Hoe zullen zij dan Hem aanroepen, in Wie zij niet geloofd hebben?' (Rom. 10:14). Tenzij we er iets goeds van verwachten, is ons bidden slechts een bespotting van God. Wanneer we zonder geloof bidden, is het maar een vormelijk herhalen van woorden. Waarom zouden we ons tot Hem wenden als we twijfelen aan Zijn kracht en gewilligheid om ons te helpen?

Het geloof is ook nodig om niet ontmoedigd te worden door de moeite en schijnbare onmogelijkheid datgene te verkrijgen waar we naar Gods wil om vragen. In veel gevallen moeten bergen worden verzet, zoals we in Mattheüs 21:21 lezen: 'Indien gij geloof hadt, en niet twijfeldet (...) indien gij ook tot deze berg zeydet: Word opgeheven en in de zee geworpen! het zou geschieden.' Niet alleen in het tijdperk van wonderen, maar in alle tijden zijn er bergen van tegenstand geweest. Moeiten die, net als een berg, onmogelijk te verwijderen lijken. Als er nu geen geloof was om deze bergen te verzetten, zouden we verstommen en wegwijnen van wanhoop. Maar: 'Wie zijt gij, o grote berg? Voor het aangezicht van Zerubbábel zult gij worden tot een vlak veld' (Zach. 4:7). Het geloof beseft dat niets te moeilijk is voor God. Hoe verachtelijk zijn zulke problemen voor een levend geloof? Wie zijt gij, o berg?

Het geloof is noodzakelijk om ons vastberaden aan God vast te houden, zonder vleselijke wispelturigheid, wat er ook gebeurt. We hebben geloof nodig om onze verlossing nergens anders te zoeken dan op de manier die overeenkomt met onze plicht voor God. Ik geloof dat dit het doel van onze tekst is. Toen christenen verschillende zaken hadden die opgelost moesten worden, zei [Jakobus] dit: 'Laten we in geloof bidden, niet twijfelende' en in vers 8: 'Een dubbelhartig man is ongestadig in al zijn wegen.' Zo'n man is verdeeld tussen God en de wereld, hij is in twijfel of Gods wegen gevolgd moeten worden. Hij twijfelt of we – ongeacht de omstandigheden – rustig op God moeten blijven wachten, of dat we voor onszelf moeten zorgen. Deze man bevindt zich in een wankele toestand. Daarom is er geloof nodig om ons dicht bij God te houden en in al onze zorgen stil en afhankelijk van Hem te zijn. Want wie God niet kan vertrouwen, kan niet verwachten trouw aan Hem te zijn. Daarom staat er 'dat hij ze begere in geloof', dat wil zeggen, in vertrouwen op Gods almacht. Wie overtuigd is van Gods macht en welwillendheid en zich tot Hem wendt om steun, zal trouw zijn aan God.

Het geloof is nodig zodat we op Gods tijd zullen wachten. Zoals in Habakuk 2:3 staat: 'Want het visioen is voor een vastgestelde tijd' (naar de KJV). We moeten niet te haastig zijn: 'Wie gelooft, die zal

niet haasten' (Jes. 28:16). Haast is de oorzaak van veel kwaad. Saul kon niet wachten tot Samuel kwam, maar moest en zou zelf gaan offeren, wat hem zijn koninkrijk kostte. Zo falen wij ook wanneer we te haastig zijn en niet willen wachten op de komst van de Heere.

3. Toepassing

Eerste toepassing: een terechtwijzing

Deze tekst bevat een terechtwijzing voor degenen die niet willen bidden terwijl God ons toestaat, en zelfs opdraagt, in geloof te bidden, en met het vertrouwen dat het goed met ons zal gaan. Als er maar een kleine kans op verhooring zou zijn, behoorden we toch te bidden. In Handelingen 8:22 staat: 'Bekeer u dan van deze uw boosheid, en bid God, of misschien u deze overlegging van uw hart vergeven moge worden.' Hoewel het om een heel moeilijke zaak gaat, toch dient u te bidden. Zo lezen we in Exodus 32:30: 'En het geschiedde de volgende dag, dat Mozes tot het volk zeide: Gij hebt een grote zonde gezondigd; doch nu, ik zal tot de Heere opklimmen; misschien zal ik een verzoening doen voor uw zonde.' Dit is ook zichtbaar in 2 Koningen 19:4: 'Misschien zal de Heere, uw God, horen al de woorden van Rabsaké.' En in Joël 2:14: 'Wie weet, Hij mocht Zich wenden en berouw hebben; en Hij mocht een zegen achter Zich overlaten.' Het geloof kan op één zwak been staan. Zelfs als er maar een 'misschien' is, behoren we naar de troon van genade te gaan.

Onze tekst is een berisping voor degenen die geen verhooring verwachten op hun gebed, die alleen uit gewoonte bidden en hun gebeden vergooien. Net als kinderen die hun pijlen afschieten en er nooit meer naar omkijken. Zij plukken nooit de vrucht van hun gebeden. 'Des morgens zal ik [mijn gebed] tot U richten, en [naar u uitzien]', lezen we in Psalm 5:4 (naar de KJV). En Habakuk 2:1: 'Ik stond op mijn wacht, en ik stelde mij op de sterkte, en ik hield wacht om te zien, wat Hij in mij spreken zou, en wat ik antwoorden zou op mijn bestraffing.' Hij was aan het kijken en observeren wat er zou

voortkomen uit zijn omgang met God in het gebed. Hij stond op de uitkijk om de zegen te zien komen. Bovendien, als we niet uitzien naar de verhooring van onze gebeden, verliezen we veel ondervindingen van Gods genade die ons geloof zouden versterken. 'De rede des Heeren is doorlouterd', lezen we in Psalm 18:31. Ik heb ondervonden dat het geen vergeefse moeite is om op Gods beloften te pleiten en dat het onze liefde opwekt. Psalm 116:1 getuigt daarvan: 'Ik heb lief, want de Heere hoort mijn stem, mijn smekingen.' Het zal ons aansporen tot een heilig leven vol lofprijzing.

Ook berispt deze tekst degenen die veel twijfels en duistere gedachten hebben over datgene waarvoor ze moeten bidden en over de genade en kracht van God. Dit is een kwade gesteldheid voor Gods kinderen. Er zijn twee soorten ongeloof, een heersend ongeloof en een twijfelend ongeloof. Het heersende ongeloof is aanwezig in degenen die God nooit hebben leren kennen, zoals in Maleachi 3:14: 'Gij zegt: Het is tevergeefs God te dienen; want wat nuttigheid is het, dat wij Zijn wacht waarnemen?' Maar er is ook een twijfelend ongeloof, wat een overgebleven zwakte is in de heiligen. Hoewel dit ongeloof hun gebeden erg ongemakkelijk maakt, maakt het ze toch niet krachteloos. 'Gij kleingelovige! Waarom hebt gij gewankeld?' (Matth. 14:31). Petrus durfde op het bevel van Christus uit de boot te stappen, maar zijn voeten waren al gauw aan het zinken. David werd overrompeld door dit ongeloof, maar de Heere hoorde hem. 'Ik zeide wel in mijn haasten: Ik ben afgesneden van voor Uw ogen; dan nog hoordet Gij de stem van mijn smekingen, als ik tot U riep' (Ps. 31:23). Als het geloof zwak is, moeten we niet ophouden met bidden maar des te meer bidden. Dit zodat het geloof versterkt wordt, we verzekerd mogen zijn van Gods gunst en ons vertrouwen in deze godsdienstplicht groeit.

Tweede toepassing: een aansporing

De tweede toepassing is er een van aansporing om ons over te halen te bidden in geloof. Laten we, met het oog op deze aansporing, opmerken welke bemoedigingen er zijn.

Merk op wat een zekerheid Jezus Christus ons heeft gegeven: 'Voorwaar, voorwaar Ik zeg u: Al wat gij de Vader zult bidden in Mijn Naam, dat zal Hij u geven' (Joh. 16:23). Nadrukkelijk zegt hij: 'Voorwaar, voorwaar.' Wat onze twijfels en aanvechtingen erover ook mogen zijn, Gods Woord moet worden beproefd. Denkt u dat Christus de waarheid sprak toen Hij zei: 'Voorwaar, voorwaar'? Lees Johannes 15:7: 'Indien gij in Mij blijft, en Mijn woorden in u blijven, zo wat gij wilt, zult gij begeren, en het zal u geschieden.' Als Christus uw verlangens heeft doen buigen in overgave aan Gods voorzienigheid en de heerschappij van Zijn wetten, vraag dan wat u wilt en het zal u geschieden. Dit is ook te zien in Johannes 14:13-14: 'En zo wat gij begeren zult in Mijn Naam, dat zal Ik doen; opdat de Vader in de Zoon verheerlijkt worde. Zo gij iets begeren zult in Mijn Naam, Ik zal het doen.' Christus behartigt de zaken van Zijn volk met vreugde. Zoals het visioen tweevoudig was en Farao twee dromen kreeg om hem des te meer van de boodschap te overtuigen, zo kiest Christus Zijn woorden hier als een sterke bevestiging. Hij wil dat we ervan verzekerd zijn dat Hij meende wat Hij sprak.

Overdenk in al uw gebeden tot God hoe betekenisvol de Naam van Christus is in de hemel. Als u uw eigen onwaardigheid beseft en verlangt enkel in Hem aanvaard te worden, zult u niet worden geminacht of genegeerd. Als u een kind of een knecht naar een vriend stuurt om iets te vragen in uw naam, is het verzoek afkomstig van u. Degene die zo'n kind of knecht afwijst, wijst u af. Jezus Christus heeft u in Zijn Naam gezonden: 'Ga en bid in Mijn Naam.' Zodoende wordt uw verzoek in wezen het verzoek van Christus. God kan net zomin uw verzoek in Christus' Naam afwijzen als Hij Christus Zelf kan afwijzen.

Overdenk hoeveel God van u houdt. 'De Vader Zelf heeft u lief, omdat gij Mij liefgehad hebt' (Joh. 16:27). Zijn hart gaat uit naar de dingen die u vraagt tot Zijn eer. Dit is een zeer sterke bemoediging, net als toen Joab merkte dat het hart van de koning aan Absalom hing. We kunnen in 2 Samuël 14 lezen dat hij met deze reden sprak deed bij de koning door middel van de vrouw uit Thekóa.

Wanneer uw verlangens dus naar Zijn wil zijn en onderworpen worden aan Zijn eer, zal Hij deze verzoeken ter harte nemen.

Overdenk dat het gekreun van beesten en andere stemloze schepsels door Hem wordt gehoord. Zal de Heere dan de gebeden en smekingen van Zijn volk niet horen? Psalm 145:15-16: 'Aller ogen wachten op U; en Gij geeft hun hun spijs te zijner tijd. Gij doet Uw hand open, en verzadigt al wat er leeft, naar Uw welbehagen.' Wanneer het schepsel uitziend naar verkwikking, is het God Die in zijn behoefte voorziet. Als de Heere nu naar hem omziet, zal Hij dan niet luisteren naar Zijn eigen kinderen? 'Aanmerkt de raven, dat zij niet zaaïen, noch maaïen, welke geen spijskamer of schuur hebben, en God voedt ze; hoeveel gaat gij de vogels te boven?' (Lukas 12:24). Zodanig is de overvloedige liefde van de Heere, dat in de behoefte van alle schepselen wordt voorzien door Zijn vrijgevigheid.

Overdenk wat voor soort gebeden aanvaard werden door God. In 1 Koningen 3 kunnen we lezen dat de droom van Salomo aangenaam was voor de Heere. De handelingen van zijn hart in zijn slaap waren welgevallig voor God. Vaak kunnen we door droefheid en grote ontsteltenis nauwelijks een gebed onder woorden brengen, maar dan kan het geloof verzuchtingen opzenden naar de hemel. Woorden zijn maar de buitenkant van het gebed; het werkelijke gebed ligt dichterbij het hart door de werking van genade. Een stomme bedelaar kan aalmoezen ontvangen bij de poort van Christus door middel van gebaren. Als we niet sprakeloos zijn gemaakt door de zonde, en vleselijke vrijheid ons niet afkerig heeft gemaakt, kan zelfs een blik door God worden aangenomen. In Psalm 5:4 lezen we: 'Des morgens, Heere, zult Gij mijn stem horen; des morgens zal ik mij tot U richten, en naar U opzien' (naar de KJV). Zelfs een zucht van onze ziel tot God is dan voldoende. 'Gij hebt mijn stem gehoord, verberg Uw oor niet voor mijn zuchten' (Klaagl. 3:56). Stamelende woorden uit een hart dat God liefheeft zal Hij aannemen. Ja, zelfs gepiep, zoals Hizkia in Jesaja 38 piepte als een kraanvogel. Onze verlangens klinken krachtig in Gods oren. Psalm 10:17: 'Heere! Gij hebt de wens der zachtmoedigen gehoord.' Verlangens zijn niet hoorbaar

voor mensen, maar voor God hebben ze een hoorbare stem. Alles bij elkaar is het een grote troost voor de ziel dat God een zucht, een kreun, een blik, een verlangen en een droom zal aannemen. Deze zijn meer aanvaardbaar voor Hem dan de pen van een vaardige schrijver. Meer dan wanneer we vloeiende woorden spreken zonder geest, leven en genegenheid.

Overdenk hoe laag God naar ons afdaalt, zoals we kunnen lezen in de gelijkenissen over dit onderwerp. In Lukas 11:8 spreekt de Heere Jezus over een man die niet wilde opstaan om broden te geven aan zijn vriend. Echter, vanwege zijn onbeschaamdheid en omdat zijn vriend niet weg wilde gaan, stond hij toch op en gaf ze hem. Zo waren er in Lukas 18:3-5 een aandringende weduwe en een onrechtvaardige rechter. Hij wilde de weduwe niet verlossen van haar tegenpartij omwille van haarzelf. Maar toch deed hij het omwille van zichzelf en zijn eigen rust, 'opdat zij niet eindelijk komt, en mij het hoofd breekt.' In deze gelijkenissen ziet u dat God afdaalt naar onze wantrouwige gedachten, alsof Hij zei: 'Ik weet dat u denkt dat Ik koppig en hardvochtig ben, dat Ik u geen genade wil geven. Ik weet dat dit stiekem uw gedachten zijn, maar zelfs als Ik zo was, zie dan welke uitwerking voortdurend aandringen heeft! En stel dat uw veronderstelling waar zou zijn, dan past het u toch vurig en dringend te bidden. Dan zult u zien wat Ik voor u zal doen.'

Derde toepassing: zelfonderzoek

Als niemand op de juiste manier bidt behalve degenen die dit in geloof doen, laten wij dan onszelf onderzoeken. Bidden wij in geloof? Hoe kunnen we dat weten? Op drie manieren.

Door de kalmte en rust van uw geest in het gebed. Toen Hanna haar hart voor de Heere had uitgestort, wordt gezegd: 'Alzo ging die vrouw haars weegs; en zij at, en haar aangezicht was haar zodanig niet meer' (1 Sam. 1:18). Wanneer u dan uw nood aan God hebt geklaagd, zult u daar veel troost en rust in vinden. Wanneer de wind opgesloten zit in het hart van de aarde zorgt hij voor vreselijke trillingen en

aardbevingen totdat hij een uitgang gevonden heeft. Net zo zijn er ook veel stormachtige beroeringen in ons hart. Een gelovige kan dan echter naar God gaan en zijn hart tot rust brengen door zijn zaak voor de Heere neer te leggen.

Wanneer u doorgaat met bidden, hoewel het lijkt alsof God u afwijst. Wanneer u na een afwijzing naar Hem terugkeert en u des te meer aan Hem vastklampt. Net als de Kanaänitische vrouw, die zich des te sterker aan Christus vastklemde wanneer Hij haar van Zich af lijkt te duwen. Christus vertelt haar: 'Het is niet betamelijk het brood der kinderen te nemen, en de hondjes voor te werpen' (Matth. 15:26). Maar zij antwoordt in vers 27: 'Ja Heere! Doch de hondjes eten ook van de brokjes die er vallen van de tafel van hun heren.' Als u zich niet laat afschepen, is dat een teken dat u iets van God verwacht.

Wanneer u tevreden bent met de belofte voordat u het beloofde hebt ontvangen, zoals we in Psalm 56:5 lezen: 'In God zal ik Zijn woord prijzen.' Wanneer u God kunt prijzen voor Zijn woord, hoewel u de vervulling ervan nog niet hebt ontvangen. U ziet echter de wortel waaruit de zegen zal voortspruiten en daardoor grijpt uw hart weer moed.

